

Arrest

nr. 163 891 van 10 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U vroeg op 17/02/2006 samen met uw man en minderjarige dochter voor de eerste maal asiel aan in België. Op 23/01/2007 nam het CGVS in het kader van jullie asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zowel uw beroep bij de RVV als uw beroep bij de RvS werd verworpen.

U diende negenmaal een regularisatie aanvraag in o.b.v. artikel 9ter en viermaal o.b.v. 9bis van de Vreemdelingenwet waarin telkens door de DVZ een negatieve beslissing werd genomen.

Op 01/12/2015 werd tijdens een controle door de Belgische autoriteiten vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd naar het gesloten centrum overgebracht teneinde u van het Belgisch grondgebied te verwijderen. Uw voorziene repatriëring op 22/01/2016 werd geannuleerd omdat er problemen waren met uw identiteitsdocumenten, de Armeense ambassade had uw certificate of return verkeerd afgeprint. Uw voorziene repatriëring op 01/02/2016 werd afgelast wegens uw verzet tegen het vertrek. Uw voorziene repatriëring op 13/02/2016 werd geannuleerd omdat u op 11/02/2016 (binnen de 48 uur voor uw repatriëring) in het gesloten centrum voor de tweede maal asiel aanvraag. Uw man en dochter hebben zich, ondanks het verzoek daartoe, niet aangeboden bij de politie.

U verklaart dat u tijdens uw eerste aanvraag geen documenten had om uw verhaal te staven. Nu heeft u nieuwe documenten die veel dingen verduidelijken. U bent in Armenië geboren en huwde in 1987 waarna u naar Azerbeidzjan verhuisde. Uw echtgenoot is half Armeniër half Azeri. Hij is een moslim. Hierdoor bent u in conflict geraakt met uw familie en kennissen. U vreest wraak. Verder is uw man geen Armeniër en heeft hij nooit in Armenië gewoond. Hij kan niet spreken noch lezen in het Armeens. Het Armeens-Azerbeidzjaans conflict is nog aan de gang en als hij daar terechtkomt zal hij worden vermoord. Hij is reeds twee keer aangevallen geweest. U heeft sinds 1987 niks dat u met Armenië verbindt. U bent in het bezit van een attest dd. 23/05/2013 van de stad Ararat en de kopie van twee pagina's uit een paspoort.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en uw beroep bij de RvS werd verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

U heeft in het kader van uw eerste aanvraag (DVZ 1ste AA pt. 1-2 & 4-5 & 41; vragenlijst dd. 07/06/2006 pt. A) voorgehouden dat uw naam Liana Melikova is, geboren op 05/10/1960 in Baku, en afhankelijk van uw wisselende verklaringen een Azerbeidzjaans staatsburger te zijn of geen staatsburgerschap te bezitten. M.b.t. uw man stelde u dat zijn naam Vladislav Shahnazov is, geboren op 13/06/1960, en dat hij geen staatsburgerschap bezit. M.b.t. uw dochter stelde u dat haar naam Valentina Shahnazova is, geboren op 26/10/1992 in Moskou, en dat zij evenmin een staatsburgerschap bezit. Uit de documenten, nl. internationale paspoorten van u, uw man en jullie dochter, toegevoegd aan uw verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt echter het volgende: jullie zijn allen Armeense staatsburger; uw echte naam is Yeranik Melikbekyan, geboren op 05/10/1959 in Armenië; de echte naam van uw man is Vahan Shakhnazaryan, geboren op 10/06/1958; de echte naam van jullie dochter is Hasmi Shakhnazaryan, geboren op 26/11/1989 in Armenië. Verder blijkt dat u (1997-2002), uw man (1994) en jullie dochter (2006) registraties hadden in Armenië, dit terwijl u stelt (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag pt. 4-6) dat u er tot 1987 heeft gewoond waarna u naar Azerbeidzjan verhuisde. Aldus staat onomstotelijk vast dat u en uw man logen over jullie identiteit en nationaliteit, en jullie beweerd verblijf sinds 1990 tot 2006 in Moskou. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke identiteit, nationaliteit en verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, dient te worden besloten dat u geenszins voldoet aan de medewerkingsplicht die op u rust hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw beweerde nood aan internationale bescherming. U stelde nu weliswaar de Armeense nationaliteit te bezitten maar bleef bij uw verhaal dat u slechts tot 1987 in Armenië heeft gewoond, hetgeen aldus niet te verenigen valt met de bovenvermelde inhoud van uw internationaal paspoort.

U haalt aan (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag pt. 5) dat u niet naar Armenië terugkan omdat uw echtgenoot half Armeniër half Azeri is en moslim is. Hierdoor bent u in conflict geraakt met uw

familie en kennissen. U vreest wraak. Vooreerst moet opgemerkt worden dat u van deze vrees voordien nooit enige melding heeft gemaakt bij de bevoegde asielinstanties. U stelde immers dat u geboren en getogen was in Azerbeidzjan en haalde nooit enige vrees aan t.a.v. Armenië. De vaststelling dat u er de voorkeur aan gaf om een valse identiteit aan te nemen en uw problemen enkel en alleen in Azerbeidzjan en Rusland te plaatsen terwijl u nu stelt een vrees voor vervolging of ernstige schade te koesteren t.a.v. Armenië, ondermijnt reeds op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas. Indien u daadwerkelijk bij een eventuele terugkeer naar Armenië een ernstige vrees zou hebben, kan verwacht worden dat u van meet af aan te kennen geeft de Armeense nationaliteit te beschikken en klaarheid brengt over uw vluchtmotieven. Bijkomend kan opgemerkt worden dat uw bewering dat uw man van Azerische-Armeense origine is en moslim is en hij hierdoor zou gevisieerd worden in Armenië, bezwaarlijk te rijmen valt met de vaststelling dat uw man sinds 1994 geregistreerd staat in Ararat als vluchteling uit Azerbeidzjan zonder documenten (zie het door u aangebrachte attest dd. 23/05/2013 van de stad Ararat), dat er hem in 1998 een Armeens paspoort werd uitgereikt, en dat dit paspoort in 1998 en opnieuw in 2003 werd gevalideerd om internationaal mee te reizen. Er kan moeilijk ingezien worden waarom de officiële instanties van uw land een internationaal paspoort zouden uitreiken voor iemand die zij volgens uw beweringen zouden viseren. Evenzo plaatst men zich door zich te bedienen van een dergelijk paspoort onder de bescherming van de autoriteiten van dit land wat niet verenigbaar is met een vrees voor deze autoriteiten. Verder stelt u dat uw man geen Armeens kan spreken noch lezen, hetgeen echter een louter blote bewering is die gelet op het resem leugenachtige verklaringen die u reeds heeft afgelegd niet zo maar voor waar kan worden aangenomen.

De overige door u aangebrachte documenten, nl. de kopie van 2 pagina's uit een paspoort tonen een registratie aan in Erevan (o.b.v. het paspoortnummer vermoedelijk van u en uw dochter) hetgeen niet wordt betwist.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat u diverse verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter heeft ingediend, die alle geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken op 09/03/2011, 17/05/2011, 29/05/2012, 24/07/2012, 14/07/2014, 24/09/2014, 20/11/2014, 26/11/2015, 09/12/2015; dat u eveneens diverse verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis heeft ingediend, die alle geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op 21/04/2011, 15/09/2011, 29/03/2013, 17/12/2013. Voor wat betreft de elementen die u in het kader van al deze procedures heeft aangehaald, werd door DVZ geen schending van artikel 3 EVRM vastgesteld.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de procedure

2.1. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en een manifeste beoordelingsfout, stelt verzoekende partij ervan overtuigd te zijn dat haar leven actueel in gevaar is in haar land van herkomst. Zij stelt dat zij niet alleen vanuit haar uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoekster meent dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de bewijzen en dat nergens afdoende wordt gemotiveerd waarom *“waarom verzoekers nu eerlijke verklaringen geen nieuwe omstandigheden uitmaken”*. Verzoekende partij stelt *“dat gezien de origine van haar echtgenoot die half Azeri en moslim is zij wraak vreest. Dit werd zelfs niet onderzocht. Verwerende partij gaat ook totaal voorbij aan de gemengde afkomst van het gezin en de hoger vermeldde uitleg”*. Verzoekster stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins op een afdoende manier de door verzoekster gestelde uitleg aan een grondig onderzoek heeft onderworpen en geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom de door verzoekster neergelegde stukken niet als een verantwoording kan gelden van verzoeksters vrees voor vervolging bij een terugkeer naar haar land minstens als een bewijs kan gelden van een ernstig risico in hoofde van verzoekster op reële schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen.

3.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 25 februari 2016 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3°*

en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

3.4. Huidig beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad mag echter geen uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

3.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.7. Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.8. In zoverre verzoekende partij aanvoert dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de bewijzen, dat nergens afdoende wordt gemotiveerd waarom de argumenten van verzoekende partij en de actuele situatie in haar land geen nieuwe omstandigheden uitmaken, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins op een afdoende manier de door hem neergelegde bewijsstukken, waaruit blijkt dat zij nog steeds in gevaar is, aan een grondig

onderzoek heeft onderworpen gaat hij voorbij aan uitvoerige motivering van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoekende partij werden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover zij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielerzoek in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “*de kans aanzienlijk groter maken*” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “*de kans aanzienlijk groter maken*”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal met de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag aldus geen beslissing genomen over de gegrondheid van de asielaanvraag.

Wat de nieuwe elementen betreft verklaarde verzoekende partij dat ze tijdens haar eerste aanvraag geen documenten had om haar verhaal te staven. Ze brengt thans nieuwe documenten bij waaruit kan blijken dat ze in Armenië geboren is en huwde in 1987 waarna ze naar Azerbeidzjan verhuisde. De echtgenoot van verzoekende partij is half Armeniër half Azeri. Hij is een moslim. Verzoekende partij vreest in conflict te raken met haar familie en kennissen. Verzoeksters echtgenoot is geen Armeniër en heeft nooit in Armenië gewoond. Hij kan niet spreken noch lezen in het Armeens. Volgens verzoekende partij is het Armeens-Azerbeidzjaans conflict nog aan de gang en zal haar echtgenoot gedood worden als hij terug moet naar Armenië aangezien hij reeds twee keer aangevallen was. Verzoekster zou sinds 1987 Armenië verlaten hebben en heeft geen band meer met Armenië. Verzoekende partij is in het bezit van een attest van 23 mei 2013 van de stad Ararat en de fotokopie van twee pagina's uit een paspoort.

In casu oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de door verzoekende partij bijgebrachte verklaringen niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Er wordt terecht gesteld: dat verzoekende partij bij het indienen van haar eerste asielaanvraag haar nationaliteit en haar identiteit voorgelogen had “*Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar eerste aanvraag (DVZ 1ste AA pt. 1-2 & 4-5 & 41; vragenlijst dd. 07/06/2006 pt. A) voorgehouden dat uw naam Liana Melikova is, geboren op 05/10/1960 in Baku, en afhankelijk van uw wisselende verklaringen een Azerbeidzjaans staatsburger te zijn of geen staatsburgerschap te bezitten. M.b.t. uw man stelde u dat zijn naam Vladislav Shahnazov is, geboren op 13/06/1960, en dat hij geen staatsburgerschap bezit. M.b.t. uw dochter stelde u dat haar naam Valentina Shahnazova is, geboren op 26/10/1992 in Moskou, en dat zij evenmin een staatsburgerschap bezit.*” Deze asielaanvraag werd ook in beroep bij de Raad verworpen (RvV 30 augustus 2007, nr 1427). Verzoekster diende daarop negenmaal aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend, viermaal op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en 5 maal op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze werden telkens negatief afgesloten.

De bestreden beslissing stelt verder vast dat “*Uit de documenten, nl. internationale paspoorten van verzoekster, haar man en dochter, toegevoegd aan het verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt echter het verzoekster, haar echtgenoot en dochter niet enkel allen Armeense staatsburgers zijn maar ook valse namen hebben aangegeven. Verzoekster “echte naam is Yeranik Melikbekyan, geboren op 05/10/1959 in Armenië; de echte naam van uw man is Vahan Shakhnazaryan, geboren op 10/06/1958; de echte naam van jullie dochter is Hasmi Shakhnazaryan, geboren op 26/11/1989 in Armenië. Verder blijkt dat u (1997-2002), uw man (1994) en jullie dochter (2006) registraties hadden in Armenië, dit terwijl u stelt (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag pt. 4-6) dat u er tot 1987 heeft gewoond waarna u naar Azerbeidzjan verhuisde*”. De CGVS kon dan ook besluiten: “*Aldus staat onomstotelijk vast dat u en uw man logen over jullie identiteit en nationaliteit, en jullie beweerd verblijf sinds 1990 tot 2006 in Moskou. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke identiteit, nationaliteit en verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, dient te worden besloten dat u geenszins voldoet aan de medewerkingsplicht die op u rust*

hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw beweerde nood aan internationale bescherming. U stelde nu weliswaar de Armeense nationaliteit te bezitten maar bleef bij uw verhaal dat u slechts tot 1987 in Armenië heeft gewoond, hetgeen aldus niet te verenigen valt met de bovenvermelde inhoud van uw internationaal paspoort. U haalt aan (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag pt. 5) dat u niet naar Armenië terugkan omdat uw echtgenoot half Armeniër half Azeri is en moslim is. Hierdoor bent u in conflict geraakt met uw familie en kennissen. U vreest wraak. Vooreerst moet opgemerkt worden dat u van deze vrees voordien nooit enige melding heeft gemaakt bij de bevoegde asielinstanties. U stelde immers dat u geboren en getogen was in Azerbeidzjan en haalde nooit enige vrees aan t.a.v. Armenië. De vaststelling dat u er de voorkeur aan gaf om een valse identiteit aan te nemen en uw problemen enkel en alleen in Azerbeidzjan en Rusland te plaatsen terwijl u nu stelt een vrees voor vervolging of ernstige schade te koesteren t.a.v. Armenië, ondermijnt reeds op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas. Indien u daadwerkelijk bij een eventuele terugkeer naar Armenië een ernstige vrees zou hebben, kan verwacht worden dat u van meet af aan te kennen geeft de Armeense nationaliteit te beschikken en klaarheid brengt over uw vluchtmotieven. Bijkomend kan opgemerkt worden dat uw bewering dat uw man van Azerische-Armeense origine is en moslim is en hij hierdoor zou gevisieerd worden in Armenië, bezwaarlijk te rijmen valt met de vaststelling dat uw man sinds 1994 geregistreerd staat in Ararat als vluchteling uit Azerbeidzjan zonder documenten (zie het door u aangebrachte attest dd. 23/05/2013 van de stad Ararat), dat er hem in 1998 een Armeens paspoort werd uitgereikt, en dat dit paspoort in 1998 en opnieuw in 2003 werd gevalideerd om internationaal mee te reizen. Er kan moeilijk ingezien worden waarom de officiële instanties van uw land een internationaal paspoort zouden uitreiken voor iemand die zij volgens uw beweringen zouden viseren. Evenzo plaatst men zich door zich te bedienen van een dergelijk paspoort onder de bescherming van de autoriteiten van dit land wat niet verenigbaar is met een vrees voor deze autoriteiten. Verder stelt u dat uw man geen Armeens kan spreken noch lezen, hetgeen echter een louter blote bewering is die gelet op het resem leugenachtige verklaringen die u reeds heeft afgelegd niet zo maar voor waar kan worden aangenomen. De overige door u aangebrachte documenten, nl. de kopie van 2 pagina's uit een paspoort tonen een registratie aan in Erevan (o.b.v. het paspoortnummer vermoedelijk van u en uw dochter) hetgeen niet wordt betwist".

3.9. In de bestreden beslissing wordt aldus duidelijk toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt. De vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal in dit verband worden allerm minst ontkracht door het verweer in het verzoekschrift dat niet kan ingezien worden waarom dit geen nieuwe elementen zijn

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend beroep geen ernstige poging wordt ondernomen om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. zij beperkt zich immers in wezen tot het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en de stelling dat zij tal van ernstige documenten ter staving van haar relaas heeft neergelegd die het meer dan aannemelijk maken dat er een reële kans op vervolging is in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, wat evenwel geen dienstig verweer vormt om aan te tonen dat een Armeense staatsburger van gemengde Azeri, Armeense herkomst en die gehuwd is met een Armeense vrouw vervolging dient te vrez en. Aldus vermag verzoekende partij niet afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die dan ook staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

3.10. De overige stukken, foto's en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partij en op alle

dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partij in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.12. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK